

[Fogh Rasmussen]

salget af statsobligationer og trukket sig ud af det hjemlige obligationsmarked. Statsfinansierne har derfor ikke længere den rentedrivende effekt, som gjorde sig gældende tidligere. For det tredje er statens indenlandske gældsætning stoppet og den indenlandske statsgæld nu begyndt at falde. Og endelig for det fjerde kan vi nu glæde os over, at statens rentebetalinger er faldende; renteutgiften falder fra 55 mia. kr. i 1986 til 51 mia. kr. i 1987.

Der er to årsager til den kraftige forbedring af statsfinansierne. Dels er indtægterne til det offentlige vokset ganske kraftigt, dels er udgifterne holdt i ro. Denne forbedring af statsfinansierne har så affødt en kraftig kritik fra begge sider af oppositionen. Fremskridtspartiet og i dag også hr. Camre påstår, at forbedringen alene skyldes et voldsomt stigende skattetryk. Socialdemokratiet og SF kritiserer regeringen for brutale nedskæringer i den offentlige sektor. Begge påstande er usande og bliver ikke rigtigere af, at hr. Camre gentager dem i dag. Man kan sige, at det, hr. Camre har villet i dag, er både at blæse og at have mel i munden.

Det er korrekt, at det synlige skattetryk er vokset i de senere år, men der er flere ting at sige til det. Skattetrykket afspejler i dag lige nøjagtigt, hvad den offentlige sektor koster. Hver gang der gives en offentlig krone ud, kræves der en krone ind. De, der klager over skattetrykket, klager altså i virkeligheden over, at den offentlige sektor er for dyr. Det er hykleri, hvis man både ønsker flere penge til sygehuse og miljøinvesteringer og bedre løn til de offentligt ansatte og så samtidig synes, at skatterne er for høje.

Vi har for første gang i mange år noget, jeg vil kalde et ærligt skattetryk. Hver gang den tidligere regering gav en krone ud, krævede den kun 80 øre op i skat, resten blev lånt. På den måde er det jo ingen sag at holde skattetrykket nede, men det er et uærligt skattetryk, for skattebyrden væltes bare over på fremtiden. Derfor slås vi i dag med et for højt skattetryk.

Jeg erkender, at skattetrykket er højt og også for højt, og jeg vil også gerne slå fast, at det er Venstres klare mål, at skatterne sættes ned, når underskuddet på betalingsbalancen er væk. Budgetdepartementet har påvist, at det er en realistisk politik. I budgetredegerelsen fra maj i år findes der klare tal for det.

Hvis de offentlige udgifter fortsat holdes i ro, vil skattetrykket kunne sænkes med 10 pct. frem mod år 2000. Men hvis de offentlige udgifter får lov til at stige bare 2 pct. om året, vil skattetrykket derimod vokse med 5 pct. indtil år 2000 og med 17 pct. frem til år 2010. Det er officielle beregninger, og de tal viser, at der ikke er plads til at øge de offentlige udgifter. Der skal i mange år endnu fastholdes en reel nulvækst på de offentlige budgetter.

Venstre ønsker nemlig, at der skal skaffes plads til at sænke skattetrykket. En ny stigning i de offentlige udgifter vil uundgåeligt udløse højere skatter. Et øget skattetryk vil med usvigelig sikkerhed føre til mindre arbejdslust, mindre opsparing og mere skatte-tænkning, sort arbejde og grænsehandel.

Og tag nu grænsehandelen som eksempel. Enhver, der har været syd for den dansk-tyske grænse og iagttaget, hvad der foregår dér, vil nok erkende, at dér gøres i hvert fald meget for at fremme danskheden i Sydslesvig. Der er jo i dag tale om en sand folkevandring over landegrænsen, bl.a. som følge af det store afgiftsspænd mellem Danmark og Vesttyskland. Men prisen for denne fremme af danskheden i Sydslesvig er en underminering af det økonomiske grundlag for erhvervslivet i det sydlige Jylland, og derfor er der i disse områder tale om forvridning af erhvervsstrukturen, som vi ikke bare kan se passivt på, men som helt oplagt må give anledning til nogle overvejelser om skatte- og afgiftsstrukturen i fremtiden.

Derfor kan jeg da godt sige, at når der fra mange sider fremføres stærke ønsker om nye offentlige udgifter og anvendelse af den fremgang, der er sket på de offentlige budgetter, så anser vi det i Venstre for en væsentlig opgave at få løst nogle af de afgiftsproblemer, som eksisterer i grænseegnene.

Der er tale om store og desværre voksende problemer, som vi også politisk er nødt til at interessere os for, og det er den pris, som det vil koste at finansiere større offentlige udgifter, og det er altså den pris, som det vil koste at efterkomme f.eks. Socialistisk Folkepartis overbud.

Det er også usandt, når oppositionen til venstre for regeringen hævder, at regeringen har foretaget brutale nedskæringer i den offentlige sektor. Sandheden er, at i de sidste fire år er der kun sket en beskæring af væk-